

firmou sjednanou nelze pokládati ani za vzdání se nároku na odměňování práce přes čas žalobcem, neboť žalobce neprohlásil v dohodě, že se vzdává nároku na zaplacení práce přes čas, nýbrž že se spokojuje úhrnkovou odměnou za všechny práce, tudíž i za práce přes čas zákonem dovolené. Kdyby tudíž bylo zjištěno, že žalovaná měla povolení podle zákona č. 91/18 Sb. z. a n., aby ve svém podniku pracovala přes čas, nebyl by nárok žalobcův opodstatněn. Zjistí-li se, že žalovaná firma neměla tohoto úředního povolení pro práci přes čas, byla by dohoda podle § 879 obec. zák. obč. nicotná a bylo by pak nutno zjistiti, zda a jakou práci žalobce konal přes čas, kolik hodin a jaká odměna za tuto práci přes čas by byla přiměřená. Kdyby se v celkové odměně nebylo žalobci dostalo odměny i za práci přes čas, o čemž si bude možno utvořití úsudek po zjištění přiměřené mzdy za práci osmihodinnou, byl by nárok žalobní svým důvodem po právu pro neodůvodněné obohacení žalované firmy nedělní prací žalobce a bylo by žalobci přiznati náhradu škody, jejíž výši by odvolací soud určil po provedení znaleckého důkazu případně za použití § 273 c. ř. s.

Čís. 15554.

I. Pre pôsobnosť dôvernických zamestnaneckých sborov v súkromných železničných podnikoch neplatí zákon o závodných výboroch č. 330/1921 Sb. z. a n., ale výnos min. železnic č. 1060/1920.

II. Železničný podnik nepotrebuje ku zmenám zamestnaneckých miezd súhlasu dôvernického výboru zamestnancov.*)

(Rozh. z 30. októbra 1936, Rv III 730/36.)

Žalovaná súkromná železničná dráha snížila jednostranne plat svojich zamestnancov bez pribrania dôvernických zamestnaneckých sborov. — Žalobník, zamestnanec žalovanej, domáhal sa žalobou zaplatenia 43.817 Kč 62 h, o čo bol jeho pôvodný plat snížený. Všetky tri sudy žalobu zamietly, najvyšší súd z týchto

dôvodov:

Podle § 56 zák. čl. XVII:1914 mohou se železnice ve svých služebních řádech uchýliti od předpisů tohoto zákona se svolením ministra obchodu — nyní železnic — jen potud, pokud opatření jejich služebních řádů nejsou v rozporu se zákonem, nýbrž jej doplňují nebo stanoví pro zaměstnanectvo příznivější služební podmínky.

Úpravu služebního platu ponechává zákon zaměstnavateli (1. odst. § 25), proto platový regulativ, i když snižuje platy železničních zaměstnanců, nepřičí se zákonu.

Obmezuje se proto spor v dalším na otázku, zda platová úprava může se státi platně jen za součinnosti zaměstnaneckého výboru — vý-

*) Srovnaj: Úr. sb. č. 1979, 2092.

boru důvěrníků —, jak to tvrdí žalobce, či samostatně železničním podnikem, jak to tvrdí žalovaná dráha.

Nesprávným je v tom ohledu názor dráhy, že výnos min. železnic z 1. července 1920 čís. 1060/Pres. vztahuje se na soukromé železnice jen, pokud jde o zřízení důvěrnických sborů zaměstnaneckých, jinak však že platí pro ně zákon o závodních výborech čís. 330/1921 Sb. z. a n., neboť přičítá se ustanovení zákona čís. 330/1921 (§ 2), jímž bylo nařízeno, že dosavadní důvěrnické sbory v železničních podnicích zůstávají i nadále v činnosti a kde dosud zřízeny nebyly, zřídí se dle zásad platných u státních drah.

Tímto ustanovením nejen došla zákonného uznání instituce dosavadních důvěrnických výborů již dříve zřízených a cit. min. výnosem organizačně upravených u státních drah, ale zároveň rozšířena na všechny železniční podniky — i ty, které neprovozuje stát —, a to podle zásad platných u státních drah.

Podle tohoto předpisu zákona mají výbory železničního zaměstnaneckva u každé — i soukromé — dráhy stejnou působnost, to jest tu, jak upravena výnosem min. žel. 1060/1920, je tudíž spornou otázkou — po součinnosti zaměstnaneckva při platové úpravě — rozhodnouti podle oboru působnosti důvěrnického výboru vyměřeného výnosem 1060/1920.

V otázce mzdy přiznává § 3 důvěrnickému výboru také součinnost, avšak jen tak, že výbor spolupůsobí při dozoru na provádění a dodržování mzdových smluv. Výboru je tedy vyhrazen jen dozor na mzdové ustanovení, nikoli však součinnost se zaměstnavatelem při úpravě mzdy a tak samostatnost železničního podniku v tomto směru daná mu § 25 zák. čl. XVII:1914 zůstala i po vydání zákona čís. 330/1921 Sb. z. a n. a výnosu min. žel. 1060/1920 nedotčena. Proto je i jednostranné vydání platového regulativu ve shodě se zákonem.

Odchylné vývody dovolací žádosti jsou mylné.

Žalobci byla mzda patřící mu podle původní smlouvy i pozdějších úprav dráhy, jak zjištěno, zaplácena, neprávem domáhá se doplatků a proto žaloba byla právem zamítnuta.

Čís. 15555.

Platenie, ktoré učinil úpadca svojmu osobnému veriteľovi — v šesťmesačnej dobe, počítanej podľa 4. odst. § 34 a 2. odst. § 2 konk. por., a behom vyrovnacieho pokračovania, predchádzevšieho pred konkurzným pokračovaním (2. odst. § 2 konk. por.) — na pohľadávku, tiež zaistenú záložným právom na nehnuteľnostiach úpadcu, v rámci krycej hodnoty, ktorú toto záložné právo pre pohľadávku poskytovalo, nie je takým právnym úkonom, ktorému možno odporovať podľa § 34 odst. 1 č. 2 konk. por.

(Rozh. z 30. októbra 1936, Rv IV 48/36.)